02/02/2021

ΜΑΡΤΥΡΙΑ – Πέρασαν σχεδόν 40 ημέρες: Κοντά του μάθαμε Χριστό

/ Επικαιρότητα

Του Αρχιμ. Αλεξίου Γιαννιού, Προισταμένου Ι. Ν. Αγ. Γεωργίου Παπάγου & Μετοχιάρη Ι. Μ. Ταξιαρχών Αστερίου

«καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.»[1]

Πέρασαν σχεδὸν 40 ἡμέρες ἀπὸ τὴν πρός Κύριον ἐκδημία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Καστορίας κυροῦ Σεραφείμ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἡ κατὰ Καστορίαν Ἐκκλησία ἔχασε τὸν ἄγγελό της, τὸ ἐπίγειο θυσιαστήριο τὸν ἀκοίμητο λειτουργό, οἱ ἱερεῖς τὸν διδάσκαλο τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὸ ποίμνιο τὸν καλὸ ποιμένα, οἱ

νέοι τὴν χειραγωγία, οἱ ἁμαρτωλοί τὸν προστάτη, οἱ πένητες τὸν πλουτιστή, οἱ ἐν θλίψεσι τὸν παραμυθοῦντα, οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς καὶ ἐν ἀγάπῃ προφθάνοντα,[2] τὸν ἁπλοῦν καὶ ταπεινόν τῇ καρδίᾳ Ἐπίσκοπο Σεραφείμ. Τὸ τέκνο τῆς «Κυρᾶς τῆς Γοργοϋπηκόου» καὶ λάτρη τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας.

Τὸν Μακαριστὸ καὶ ἅγιο Μητροπολίτη Καστορίας, τὸν γνώρισα ὡς φοιτητής τῆς Θεολογικῆς σχολῆς καὶ νέος διάκονος, στὸν ἱερὸ ναό Ἁγ. Νικολάου τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, τὸ ἔτος 1990. Ὡς νέος κληρικός βρήκα στὸ πρόσωπό του, τὸ ὑπόδειγμα τοῦ κληρικοῦ ποὺ «ἐν ἀγάπῃ καὶ ὑπομονῇ πολλῇ» διακονοῦσε τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Τὸν ἱερομὸναχο τῆς ἀκριβείας, τὸν φιλάγιο ἱερέα, τὸν διακριτικό πνευματικό ἑκατοντάδων νέων ἀνθρώπων, τὸν ἀληθινὸ πατέρα ὅσων τὸν πλησίαζαν, τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ ποὺ δέχονταν τοὺς πάντες. Ὄντως ὁ ναός αὐτὸς ἦταν γιὰ τὴν ἐποχή ἐκείνη, πρότυπο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Οἱ ἀγρυπνίες τα σαρανταλείτουργα, οἱ ἐκδηλώσεις, ἡ λειτουργική ζωή, προτίστως ὅμως ἡ μορφή τοῦ νέου ἱερομονάχου Σεραφείμ, ποὺ σὰν πυρφόρο Σεραφείμ ἔλαμπε, σαγήνευε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, (ὄχι μόνο τῶν ἐνοριτῶν), ἀλλά καὶ τῶν πιστῶν ἀδελφῶν ποὺ ἀπ᾽ ὅλο τὸ λεκανοπέδιο ἔρχονταν σ᾽ αὐτὸν.

Πρώτη Ὀκτωβρίου 1996: Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκλέγει τὸν νέο Β᾽ Γραμματέα της, ὡς Ἐπίσκοπο καὶ Μητροπολίτη τῆς ἀκριτικῆς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Καστορίας, στὴν ἡλικία τῶν 36 μόλις ἐτῶν. Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἡμέρα «γεύσεως Πεντηκοστῆς», με τὴν συμμετοχὴ τριάντα τριῶν ἐπισκόπων. Ἡ ἐνθρόνισή του «στὴν ἀρχόντισσα τῆς Μακεδονίας» ὅπως χαρακτηριστικά τὴν ἔλεγε, λαμπρή τὴν 17η Νοεμβρίου.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες βρέθηκα κοντά του ὡς κληρικός τῆς ἀκριτικῆς ἐπαρχείας του, ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Κρὴτη καὶ ὡς ἕνας ἐκ τῶν πρώτων στενῶν συνεργατῶν του, μαζί μὲ τὸν ἀγγελόμορφο τότε ἀρχιδιάκονό του καὶ νῦν ἄξιο Μητροπολίτη Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. κ. Ἀθανάσιο, ὁμόσκηνος καὶ ὁμοτράπεζός του. Συνήθιζε νὰ μᾶς λέγει ὅτι ἡ ζωή τοῦ κληρικοῦ θὰ πρέπει νὰ εἶναι «ἐπιστολή γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη»[3] καὶ πῶς τὸ Ἱερὸ Ἐπισκοπεῖο δὲν ἔχει τοίχους ἀλλὰ τζάμια ὥστε ἡ ζωή καὶ ἡ διακονία μας νὰ εἶναι πολύ προσεκτική στὰ χρόνια αὐτὰ.

Εἶδα τὸν Ἐπίσκοπο Σεραφείμ νὰ γίνεται «ὁ λύχνος ἐπί τῇ λυχνίᾳ»[4] νὰ γίνεται «τύπος τοῖς πιστοῖς ἐν πᾶσι». Περιόδευε τὴν ἐπαρχία ὅλη, τουλάχιστον δύο φορές τὸν χρόνο, ὡς λειτουργός καὶ κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πολλά ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς ἀκριτικῆς περιοχῆς εἶχαν πολλές δεκαετίες νὰ δοῦν τὸν ἐπίσκοπό τους καὶ χαίρονταν μὲ τὴν παρουσία του.

Πρώτιστη μέριμνά του νὰ χειροτονίσει νέους κληρικούς ποὺ νὰ διακρίνονται γιὰ

τὴν ἀγάπη τους στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ τέλεση τῆς θείας λειτουργίας ἀπὸ τὸν ἴδιο, γιὰ 24 συναπτά ἔτη στὸν μητροπολιτικό ναό τῆς Παναγίας τῆς Πορφύρας, ἦταν ἡ ἀρχή τῆς καθημερινῆς του διακονίας στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως καθημερινὰ ἄναβε πολλές λαμπάδες στὸ κελλί του καὶ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἱεροῦ Ἐπισκοπείου μπροστά στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἔτσι κι ᾽ ἐκεῖνος δαπανόνταν καθημερινὰ στὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ τσέπη του ἦταν πάντα ἄδεια καὶ ὁ ἴδιος ζητιάνευε τὴν ἀγάπη τῶν Καστοριανῶν γιὰ νὰ φτιάξει τοὺς ναούς, νὰ ἁγιογραφήσει εἰκόνες, νὰ φτιάξει ἱερὰ σκεύη, νὰ ἀνακουφίσει τοὺς ἀλαλήτους στεναγμούς τῶν ἀναγκεμένων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ.

«Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»[5]

•Κοντά του μάθαμε νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό.

•Κοντά του μάθαμε νὰ ἀγαπᾶμε τὴν Κυρία Θεοτόκο τὴν Γοργοϋπήκοο.

•Κοντά του μάθαμε νὰ τιμοῦμε ὅτι παραλάβαμε ἀπὸ τὴν ἁγία μας Ἐκκλησία καὶ τὴν ἱερὰ παράδοση.

•Κοντά του μάθαμε νὰ λειτουργοῦμε καθημερινὰ, νὰ τιμοῦμε «τὸν στρατό τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν», τοὺς ἁγίους μας.

•Κοντά του μάθαμε νὰ σεβόμαστε τὰ λείψανα τῶν ἁγίων.

•Κοντά του μάθαμε νὰ ζοῦμε τὴν ἁγιοπατερική ζωή.

•Κοντά του μάθαμε πὼς ἡ καρδιά τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ, ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε, πρέπει νὰ ἔχει μόνο εἰσόδους καὶ ποτέ ἐξόδους. Αὐτό μάλιστα στὰ δεκατρία χρόνια τῆς διακονίας μου κοντά του «στὸν καιρὸ τῶν ἰσχνῶν ἀγελάδων», ὅταν πολλές φορές λύγιζε ἀπὸ τὴν ἀπύθμενη κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ δὴ τῶν μελανοφορούντων, ὅταν τὰ φίδια τῆς ποιμαντορικῆς ράβδου του ζωντάνευαν καὶ ἦταν ἕτοιμα νὰ τὸν κατασπαράξουν, ἐκεῖνος γεμάτος ἀγάπη, ἀμνησικακία καὶ συγχωρητικότητα, ὡς ἄλλος ἅγιος Νεκτάριος, ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι του τὸν οὐρανό, περιμένοντας τὴν θεία ἐπέμβαση. Συνήθιζε νὰ λέει τὸν λόγο τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Βατοπαιδινοῦ, ὅτι ὁ μεγαλύτερος πειρασμός τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ «κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ».[6]

Ὅλα τὰ προβλήματά του, τὰ ἐναπέθετε στὸν δραστικώτατο μανδύα τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Ἔλεγε τὸν λόγο τοῦ Ὁσίου παπαΕφραίμ τοῦ Κατουνακιώτη˙ ἔχεις πρόβλημα, ἄναψε ἕνα κερί στὴν Παναγία, ἔχεις μιά εἰκόνα της στὸ κελλί σου, βάλε κι᾽ ἄλλη, κι᾽ ἄλλη, ὥστε νὰ ἔχεις παντοῦ τὴν γλυκειά Της μορφή. Μήπως αὐτό

δὲν ἔκανε καὶ ὁ Μακαριστός; Στὸν Μητροπολιτικό Ναό, στὸ Ἱερό Ἐπισκοπεῖο, στὰ μοναστήρια καὶ τοὺς ναούς τῆς ἐπαρχίας του, λατρεύονταν τὸ γλυκύ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα τῆς Θεοτόκου.

Ὁ σεβασμός του στὸ Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καὶ τὸν οἰακοστρόφο του Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη, μέγιστος.

Ἡ τιμή στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας καὶ τοὺς ἀδελφούς του Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὸν ἀρχαιότερο ἕως καὶ τὸν νεώτερο, ἀξιομίμητη.

Ἡ ἀγάπη του στὸ Περιβόλι τῆς Παναγιᾶς, τὸν ἁγιώνυμο Ἄθω καὶ τοὺς σεπτοὺς πατέρες του, ἐξαιρέτως στοὺς: Γέροντα Γεώργιο τῆς Γρηγορίου, Γέροντα Ἰωσήφ τὸν Βατοπαιδινό, Γέροντα Γρηγόριο Δοχειαρίτη καὶ Γέροντα Μωυσῆ τὸν Ἁγιορείτη τὸν ὁποῖο καὶ διακόνησε ἕως τὴν κοίμησή του, μεγάλη.

Ἡ ταπείνωσή του στὴν τέλεση τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὸ κατανυκτικό ψάλσιμό του, ἡ μέχρι δακρύων προσευχή του, ἡ ἀρχοντιά του καὶ ἡ φιλοξενία του ποὺ δίνονταν πάντοτε ἀπὸ τὴν «ἔντιμον πτωχείαν του» κατὰ τὸν Παπαδιαμαντικό λόγο, ἀξιομνημόνευτα. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἑλληνικότατη Μακεδονία καὶ τὴν ὀρθόδοξη πατρίδα μας πηγαῖο. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμή γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, μικρό καὶ μεγάλο, ἐχθρό ἢ φίλο, τόσο ἀληθινά.

Καὶ τώρα Δεσπότη μου, «τῶν ἐσόπτρων λυθέντων»[7] ἐσύ στὸ οὐράνιο θυσιαστήριο ὅπου μετὰ παρρησίας προσεδρεύεις, «ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι»[8] στὸ ἐπὶ γῆς, χωρίς τὴν δική σου παρουσία.

Ἐσύ στὴν θριαμβεύουσα ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων. Ἐμεῖς στὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος κατά τὸν θεῖο Γρηγόριο τὸν Νύσσης.

Ἐσύ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἐμεῖς στὸν ἀγῶνα κατά τοῦ σκότους καὶ τῆς ἁμαρτίας.

…Τόσο μακριά ἀλλά καὶ τόσο κοντά.

Εὔχου Γέροντα καὶ Μακαριστέ Ἐπίσκοπε τῆς καρδιᾶς μας γιὰ τὴν ἐκλογάδα σου τὴν Καστοριά, γιὰ τοὺς κληρικούς σου καὶ τὶς μοναστικές ἀδελφότητες. Εὔχου γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ δίδαξες, στήριξες, ἐλέησες, βοήθησες καὶ ἀγάπησες ἐν τῷ κόσμῳ. Βάζουμε στρωτή μετάνοια στὸν τάφο ποὺ καλύπτει τὸ σῶμα σου καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς θυμᾶσαι στὶς οὐράνιες χοροστασίες σου, κοντά στὸν θρόνο τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ.

Καλήν ἀντάμωση στὴ χώρα τῶν Ζώντων.

Σεραφείμ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου,

τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Καστορίας, Ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Ἄνω Μακεδονίας,

Αἰωνία ἡ Μνήμη.

[1] Σοφία Σολομῶντος, Κεφ. Γ᾽ στίχ.3.
[2] Δοξαστικό Λιτῆς Τριῶν Ἱεραρχῶν.
[3] Πρός Κορινθίους Β᾽, Κεφ. Γ᾽ στίχ.2.
[4] Ματθ. Ε᾽ στίχ.15.
[5] Πρός Κορινθίους Β᾽, Κεφ.ΙΑ᾽ στίχ.29.
[6] Ματθ. ΚΖ᾽ στίχ.40.
[7] Λιτή Ὁσ. Ἀντωνίου, 17 Ἰαν.
[8] Πρός Θεσσαλονικεὶς Α᾽, Κεφ. ΚΔ᾽ στίχ.17.